

Obsah

Předmluva	7
Úvod	9
O autorech	11
I. část: Svět misie	13
1 Co je misie	13
2 Podoby a proměny misie	38
3 Čím misionář prochází	59
II. část: Podpora misie	87
4 Péče o misionáře	87
5 Morální podpora	95
6 Modlitební podpora	108
7 Finanční podpora	124
8 Podpora v praktických záležitostech	150
9 Podpora při návratu	159
III. část: České perspektivy	173
10 Misie hezky česky – a slovensky	173
Epilog – Kam dál?	191
Příloha 1: Internetové zdroje	193
Příloha 2: Knižní zdroje	195
Příloha 3: Tipy, jak rozvíjet povědomí o misi ve svém sboru	200
Příloha 4: Tipy, jak se stát pro-misijním křesťanem	202
Příloha 5: Tipy pro komunikaci s modlitebním týmem a podporovateli	203
Příloha 6: Otázky pro misionářovu sebereflexi	206
Odkazy na použité zdroje	207

Předmluva

Po sametové revoluci vznikla pro církve v České republice nová situace v mnoha oblastech. Jednou z nich byla i zahraniční misie. Po desítkách let, kdy církev nemohla plánovitě konat zahraniční misii, začali vycházet první misionáři. Byli to skuteční pionýři. Církev neměla zkušenost ani vzory, kontinuita byla přerušena, někteří misionáři obětovali opravdu hodně i kvůli chybám, které z nezkušenosti dělali oni i vysílající sbory.

Začali jsme získávat informace a podporu od zahraničních organizací, které se misii věnovaly často desítky let. Jednou z prvních takových byla organizace Interserve. Když jsem byl v roce 1995 na jejich konferenci, byla to pro mne zvláštní zkušenost. Setkání se účastnilo několik desítek lidí z různých zemí. Z České republiky přijely posádky dvou osobních aut. Byl jsem mezi účastníky výjimkou. Jako jeden z mála jsem nevnímal povolání na misii odejít. Spíše jsem tam prožil potvrzení toho, že většinu své služby strávím ve svém rodném městě a že budu v oblasti misie podporovatel.

Když se objevila možnost pozvat odborníka na misii Neala Pirola a vydat jeho knihu „Pošli a pomáhej“, zapojil jsem se do tohoto díla a napsal i kapitolu týkající se české legislativy. Legislativa se však již několikrát změnila a kniha je dávno rozebrána.

Od té doby uplynulo přes dvacet let, česká církev se ohledně zkušeností se zahraniční misí posunula dopředu a někteří misionáři se již vrátili i z dlouhodobého nasazení. Nemusíme čerpat zkušenosti v zahraničí, ale máme zkušené misionáře vlastní.

Knihy Davida Symona a Elišky Annadurai je výborný počín. Shrnuje zkušenosti řady českých misionářů. Dává cenné rady, jak

budoucím misionářům, tak vysílajícím sborům, a praktické zkušenosti doplňuje i v teoretické rovině. Mám naději, že kniha přispěje k růstu zahraniční misie podporované českou církví. Je to velká čest, že se i tímto způsobem můžeme podílet na Ježíšově výzvě být jeho svědky až na sám konec země.

Přeji užitek při čtení, studiu a aplikaci toho, co David, Eliška a další misionáři sdílejí na následujících stránkách.

Lubomír Ondráček,
hlavní pastor KS Praha
a tajemník Křesťanské misijní společnosti

I. ČÁST

SVĚT MISIE

1

Co je misie

Eliška Annadurai a „Markéta“

***„Přijmete moc Ducha svatého, který na vás přijde,
a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku,
Samařsku a až po nejzazší konec země.“***

Skutky 1,8

„Vyrůstala jsem v křesťanské rodině a odmalička mě fascinovaly příběhy misionářů. Cestovat, prodírat se džunglí, žít na hraně a zažívat neuvěřitelná dobrodružství s Bohem při zvěstování dobré zprávy o Ježíši domorodcům. Co může být lepšího? Ve třetí třídě jsem paní učitelku překvapila, když jsem se při volbě cizího jazyka ptala, jestli si můžu zvolit oba. Bohužel to nešlo. Když jsem si pak v sedmé třídě vybrala druhý jazyk, vzala jsem si na pomoc knížku o planetě Zemi s informacemi o všech státech světa. Jako budoucí misionářka jsem chtěla umět řeč, kterou využiji v co nejvíce zemích. Je asi jasné, proč jsme vyřadila němčinu. Bohužel, španělština se neotevřela a stejně tak na ruštinu, která mě zajímala, se nás přihlásilo jen pár. Takže na mě nakonec

zbyla francouzština. Ale protože mě jazyky opravdu zajímaly, stejně jsem se později naučila aspoň trochu rusky a španělsky a učila jsem se i maďarsky, litevsky, lotyšsky, finsky a ukrajinsky – prostě na co jsem natrefila, to jsem chtěla zkusit.

Když mi bylo asi 15, v knížce Hrdinové víry jsem četla příběh Camerona Townsenda, který založil organizaci Wycliffovi překladatelé Bible. Nejprve se vydal do Guatemaly šířit Boží slovo mezi indiány kmene Kaqchikel. Jeden starý indián mu však na nabízenou Bibli ve španělštině namítl: ‚Když je tvůj Bůh tak velký, proč nemluví mým jazykem?‘ Tahle věta Camerona zasáhla a místo rozdávání Bibli ve španělštině se naučil jazyk místních indiánů a přeložil do něj Nový zákon. Později založil organizaci, jejímž cílem je přeložit Bibli do každého jazyka, který ji doposud nemá. Příběh Camerona Townsenda mě zaujal, spojoval všechny věci, které mě kdy zajímaly. Napadlo mě, že bych možná jednou mohla jít na misií právě s touto organizací. Neměla jsem ale žádné informace o tom, jak by se člověk měl na takovou práci připravit, ani jsem nevěděla, k jakému národu bych zrovna já měla jít. Abych si misií alespoň trochu vyzkoušela, jela jsem později na několik krátkodobých misijních výjezdů.

Mezitím jsem vystudovala vysokou školu a začala jsem pracovat jako učitelka. Pak jsem se náhodně setkala s lidmi z organizace Wycliffe v České republice. Začala jsem se ptát, co tato služba obnáší a co je třeba udělat, pokud bych se chtěla k organizaci připojit. Oni mi na oplátku kladli spoustu otázek, aby zjistili, jestli jsem na takovou práci připravená. K mému vlastnímu překvapení se naše rozhovory najednou přehouply do diskuse o tom, jestli do toho půjdu už letos, nebo až příští rok!

Z jednoho semináře o Božím povolání před několika lety mi utkvěla ilustrace, kterou řečník použil: Když používáme a rozvíjíme své dary pro Boží království, je to, jako když svítíme světlem do prostoru. A když pak najdeme své konkrétní povolání, pro které jsme byli stvořeni, jako by se všechno rozostřené světlo sešlo do jednoho bodu. Přesně takhle jsem si v období rozhodování připadala. Zdálo se, jako by všechno v mém životě směřovalo právě k tomuto okamžiku. Cítila jsem, že mě Bůh sice nenutí, abych odjela do zahraničí, ale dal mi vše potřebné k tomu, abych to mohla udělat. Krásně to vyjádřila jedna žena z mého

sboru, když mi v nadsázce řekla: ‚To je super, že jedeš, já bych nikdy nejela! Rozhodně tě v tom podpořím.‘ A já věřím, že takhle to má v církvi být – každý děláme to, k čemu jsme obdarováni a povoláni, a navzájem se v tom podporujeme.

Dala jsem tedy výpověď v práci a odjela jsem na semestrální studium lingvistiky do Anglie. Práce s Wycliffovými překladateli Bible je dlouhodobá a je třeba se na ni dobře připravit. V Anglii jsme se s lidmi z celé Evropy připravovali na různé role v organizaci – já jsem si vybrala lingvistiku. S blížícím se koncem svého studia jsem stále nevěděla, kam mě Bůh vlastně posílá. Na modlitbách jsem přijala verše z Izajáše 55: ‚Hle, povoláš pronárod, který neznáš, pronárod, který tě nezná, přiběhne k tobě kvůli Hospodinu, tvému Bohu, za svatým Izraele, který tě oslavil. (...) Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše.‘ Ano, Bůh má nejspíš v úmyslu poslat mě na místo, které by mě samotnou nenapadlo.

Komunikovala jsem s několika týmy z misijního pole, ale nic z toho nevyšlo. Pořád jsem čekala, až uslyším nějaký hlas z nebe, abych v tom měla jasno, a měla jsem obavy, že třeba Boží hlas nepoznám nebo nepochopím a kvůli tomu udělám špatné rozhodnutí. Jedna spolužačka ze studia lingvistiky, Helene, mířila po škole do afrického Čadu a zeptala se mě, jestli bych nechtěla jet s ní. Mě sice Afrika nikdy nelákala, ale když to zatím jinde nevyšlo, tak proč ne? Poslala jsem tedy do Čadu žádost a alespoň jsem se podívala na mapu, kde tahle země vlastně je, protože jsem o ní skoro nic nevěděla. Na odpověď jsem čekala dlouho, což mi na náladě nepřidalo. Pak najednou přišel krátký e-mail, ze kterého mi vhrkly slzy do očí: ‚Katku bereme, bude v týmu na východě země spolu s Helene.‘ A aby Bůh mou nejistotu rozptýlil úplně, poslal mi ten samý den vzkaz po prorocky obdarovaném příteli: ‚Ve snu jsem dostal zprávu s tvým jménem, kde stálo: To je to místo.‘ Takže Bůh na mě nezapomněl! Rozhodl se mě hned dvojím způsobem ujistit, že moji budoucnost má ve svých rukou a má pro mě konkrétní plán. K dovršení všeho je Čad francouzsky mluvící země. A ačkoli to tehdy v sedmé třídě nebyla moje volba, Bůh už tehdy věděl, kudy mě povede dál!“ (Katka)

Líbí se nám Katčin příběh, protože v sobě zahrnuje mnoho z toho, čím člověk uvažující o misií nebo se na ni připravující prochází. Je to příběh osobního zápalu, vnitřního přesvědčení, Božího pozvání a povolání, ale také příběh nejistot, čekání či překonávání překážek. Je to příběh jednotlivce, ale zároveň i příběh společenství, které tohoto jednotlivce obklopuje, podporuje a vysílá. Katčina cesta k misijní službě byla dlouhá; začala už v dětství, kdy ji fascinovaly příběhy misionářů, dobrodružství a neznámé světy. Během dlouhých let rozvíjela své nadání na cizí jazyky, zkoušela si misijní práci skrze krátkodobé misijní výjezdy, učila se naslouchat Bohu a rozpoznávat jeho vedení ve svém životě, až nakonec přišlo vyvrcholení její touhy misijně sloužit a přijala pozvání do konkrétní práce v konkrétní zemi.

Připadalo nám vhodné použít Katčin příběh jako úvod k této části knihy. Jeho jednotlivé etapy jsou zároveň etapami, kterými prochází asi každý, kdo se připravuje na misijní práci v zahraničí, ačkoli vypadají u každého jedinečně, až neopakovatelně. Když nasloucháte příběhům misionářů, rozhodně nemáte pocit, že by se po nějaké době opakovaly a byly nudné. V tom je krása záhad Božího vedení a plánu.

Než se ale pustíme do praktických témat týkajících se všední reality života misionáře a výzev misijní práce, měli bychom ze všeho nejdřív začít u toho nejzásadnějšího: Co je misie a proč tu vůbec je?

Může se zdát, že položit si tuto otázku je tak trochu klišé. Ale nepodceňujme ji. Většina z nás už pravděpodobně o misií slyšela mnohokrát a mnoha způsoby. V knihách, v kázáních, v hodinách dějepisu či zeměpisu, ve vyprávěních. Mnozí z nás se s někým, kdo se misií věnuje, dokonce setkali. Jiní zase mají s misií vlastní zkušenost. Ať už patříte do jakékoli kategorie, tento úvod do podstaty misie si klade za cíl ujasnit, že rozumíme věcem podobně, ale především chce být pokorným zastavením se nad velikostí Božího srdce a jeho záměru s lidmi. Klíčem k porozumění misií je totiž porozumění Bohu, který k ní zve.